

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De afară Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Cinci ani de păstorie patriarhicească

Momentul sărbătoresc și bisericesc din 6 Iunie 1948, nu este numai al Arhiepiscopiei Ungro-Vlahiei, ci este al întregii Biserici Ortodoxe Române. Slujitorii Bisericii și fiii ei binecredincioși cinstesc și sărbătoresc în ziua de 6 Iunie a. c. pe Întâiul stăpân al Bisericii noastre și Cărmuitorul destinelor ei, pe I. P. S. și Prea Fericitul *Justinian*, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române cu prilejul împlinirii a 5 ani dela alegerea I. P. S. S. ca Patriarh.

Ziua de 6 Iunie 1948, când I. P. S. Sa s'a urcat pe scaunul patriarhal, înseamnă cu adevărat inaugurarea unor timpuri noi și binecuvântate pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română. Din această zi un duh nou și un puternic suflu dinamic, s'a revărsat peste Biserica noastră, datorită strădaniilor și inițiativelor I. P. S. Patriarh care „a așezat la loc de cinste adevăratul apostolat al faptelor, înlăturând falsul apostolat al vorbelor”.

Este un strălucit și fericit prilej pentru noi toți, ori unde ne-am găsi în slujirea Bisericii, a face un sărbătoresc popas, pentru a da expresie sentimentelor noastre filiale de aleasă bucurie, venerație și recunoștință netrecătoare pentru realizările și covârșitoarea personalitate înfăptuitoare a I. P. S. Patriarh, care veghează azi neadormit asupra intereselor și destinelor Bisericii Ortodoxe Române.

Nu datorită protocolară a momentului sau obligația profesională ne îndeamnă a prăznuți aniversarea aceasta glorioasă pentru Biserica noastră, ci dragostea noastră sinceră și curată față de Cel ce cărmuiește azi Biserica dreptei credințe cu atâta iscusință, pricepere, energie și înțelepciune. Al treilea Patriarh al Bisericii și al fiilor ei, a reușit să realizeze înfăptuiri neperitoare și epocale pentru Istoria și viața Ortodoxiei românești. Toate marile realizări, inițiative, reforme și înnoiri bisericești de azi, au pornit din bogata experiență bisericească acumulată și datorită aleșelor însușiri, daruri și puteri sufletești excepționale care împodobesc chipul duhovnicesc al Arhipăstorului și Cărmuitorului nostru sufletesc. „Un spirit ager, care pătrunde cu precizie și claritate problemele vieții și caută și găsește soluțiile cele mai bune, o mare energie înfăptuitoare datorită căreia ideile devin fapte și soluțiile realități; o capacitate deosebită de organizare practică

și de dinamism, de antrenare în acțiune, o inimă largă, generoasă, care îmbrățișează deopotrivă nouile idealuri și sufletul popoului”, iată o strălucită caracterizare asupra personalității I. P. S. Patriarh (I. P. S. Nicolae în Rev. B. O. R. Nr. 3-6, 1951 pag. 107).

În cadrul strâmt al unui articol din acest ziar, care are pe I. P. S. Patriarh ca strălucit colaborator, nu poți trece în revistă tot ce a înfăptuit și organizat mintea de vizionar, nepotolita râvnă de reforme și de înfăptuiri, a Prea Fericitului Părinte al Bisericii noastre. În acești 5 ani de slujire a Bisericii și credincioșilor. Vom încerca totuși să prezentăm măcar o parte din „roadele bogate ale I. P. S. Sale, ale acestui mare spirit dinamic și creator, care știe să călăuzească Biserica în conformitate cu nevoile vremii și a transforma în realități vii atâtea imperative ale vieții bisericești” (Telegr. Rom. 1951, Nr. 20-21). Ca un alt Justinian, I. P. S. Patriarh, a revizuit, a completat și a reînnoit toată legislația noastră bisericească, dând Bisericii un nou Statut de organizare și noi legi și regulamente, conforme cu realitățile actuale ale vieții și orânduirii celei noi din Patria noastră. Viața bisericească se organizează pe temeuri noi și un duh de viață nouă se instaurează odată cu venirea Patriarhului Reformatore la conducerea Bisericii noastre. Biserica își formează nouile cadre în școlile de învățământ religios, trecute sub conducerea, oblăduirea și purtarea ei de grije. Viitorii slujitori ai Bisericii sunt crescuți în o nouă orientare și pregătiți în 3 tipuri de școli bisericești: școli de cântărești, seminarii monahale și Institute Teologice de grad universitar, unde se formează, spre a fi după terminarea studiilor, atât zeloși propoveduitori ai învățaturii creștine, cât și înfăptuiri „apostolatului social” și al slujirii binelui obștesc, așa cum cere azi Patriarhul Apostolatului social. Se resimte acum o înviore a activității preoțești, se pornește un avânt și un ritm de viață nouă bisericească și socială, chemându-se preoțimea la o lucrare practică și de acțiuni viguroase pe tărîmul social. Preoțimea filantropică și culturală, este mai conștientă și mai înțelegătoare asupra misiunii și rostului ce are Biserica în ceasurile de față. În acest scop al înțelegerii înaltului apostolat evanghelic și al

lucrării sociale a Bisericii, I. P. S. Sa a inițiat pentru preoți, Cursuri de îndrumare misionară și socială, conferințe preoțești lunare pentru orientarea preoțimii în nouile probleme ale vremii. Trei reviste teologice în afară de cele eparhiale, scrise cu multă competență și autoritate științifică de profesorii Institutelor Teologice, pun la dispoziția preoților pentru studiu și orientare tot materialul trebuitor. Un suflu de înviore stăpânește și în așezămintele călugărești de sub vegherea continuă a Întâistăitorului, care a reușit să pună monahismul în folosul obștei românești. S'a introdus peste tot viața chinovitică, cu munca și rugăciunea organizate în comun. Și viața duhovnicească a marelui obștii creștinești a fost organizată pe baze noi. Curentul cel nou de înbisericeire a credincioșilor și catehizarea tuturor creștinilor de toate vârstele în Biserici, în legătură cu cultul divin, prin introducerea cântării obștești la slujbele bisericești, sunt idei și înfăptuiri mărețe ale Marelui Chiriarh sărbătorit.

Cărțile noi ce se tipăresc azi pentru înbisericeirea și catehizarea credincioșilor sunt unice. Cartea de rugăciuni, cărțile de cântări liturgice, Cartea de învățătură ortodoxă, toate alcătuite sub îndrumarea și purtarea de grije a Prea Fericitului Patriarh și revizuite în ultima instanță chiar de I. P. S. Sa, sunt capodopere ale Ortodoxiei noastre, toate vorbind de marea acțiune a învățării adevărilor creștine și de trăirea lor, cât și de promovarea culturii bisericești datorită imboldului dat de I. P. S. Sa. Patriarhul nostru este și un mare cărturar bisericesc, așa cum ni-l indică lucrările și tipăriturile de până acum și în special cele 4 vol. din „Apostolatul social”. Din dreptul de autor Prea Fericitul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române a găsit de bine să reclădească prin osteneala, râvna, osârdia și toată cheltuiala Sa, 3 biserici la: Dragoslavele, Cermejești-Vâlcea și Sanatorul Arhiepiscopiei dela Tekirghiol, devenind prin aceasta Ctitor de locașuri sfinte.

Prea Fericitul Patriarh al Bisericii noastre este unul din pilonii și stâlpii Ortodoxiei ecumenice, reușind prin strângerea legăturilor firești și frățești cu toate Bisericele dreptcredincioase, să ridice prestigiul Bisericii ortodoxe în întreaga lume, cum n'a fost până în prezent. Ortodoxia universală apare azi ca o forță organizată, ca un front unitar, activ, la aceasta contri-

(Continuare în pag. 2)

Cinci ani de păstorire patriarhicească

[Urmare din pag. 1]

buind mult și Patriarhul României. Prin cele 3 vizite ale I. P. S. Sale la Patriarhul Alexei al Rusiei, apoi prin întoarcerea vizitei în țara noastră a Cărmuitorului ortodoxiei rusești, ca și prin vizitarea noastră din partea altor capi ai Ortodoxiei și mai ales a Patriarhului Alexandru III-lea al Siriei și al întregului Orient, s'au cimentat legăturile de prietenie, solidaritate și colaborare între Bisericile ortodoxe surori. I. P. S. Sa a și fost decorat cu cea mai înaltă decorație siriană pentru activitatea Sa pe tărîmul bisericesc, în deosebi pentru revenirea în masă a gr.-catolicilor din Ardeal, la Ortodoxia apostolică. În relațiile dintre cultele din țara noastră s'a stabilit o atitudine irenică, pentru prima dată în istoria cultelor religioase. În locul vechilor dușmăni și lupte interconfesionale Patriarhul nostru a pus la temelie legăturilor dintre bisericile, credințele și cultele existente pe teritoriul Patriei noastre, înțelegerea și respectul fiecăruia pentru credința celuilalt. În trei chemări adresate credincioșilor tuturor bisericilor, șefii cultelor, în frunte cu Patriarhul Bisericii ortodoxe au cerut tuturor creștinilor să contribuie fiecare după puterea lui, la făurirea marilor idealuri și năzuințe ale poporului și la lupta pentru apărarea și salvarea păcii între popoare.

Grija părintească a Veneratului nostru Patriarh s'a îndreptat și asupra Românilor ortodocși din afara granițelor țării, în special asupra Românilor din America care timp de 12 ani rămăseseră fără cărmuire arhierască. În acest scop a fost investit cu harul arhieriei în Catedrala ortodoxă din Sibiu, P. S. Andrei Moldovan, ca episcop și păstor duhovnicesc al acestor români, în dependență canonică de Biserica românească și de Sf. Sinod al Bisericii noastre. „Reîntregirea bisericească este cu adevărat actul epocal al arhipăstoririi sale” subliniază I. P. S. Mitropolit Nicolae în revista citată. Alături de I. P. S. nostru Mitropolit, care de aproape 40 de ani, a luptat pentru acest mare ideal al Bisericii, reîntregirea bisericească a poporului român prin revenirea Românilor foști uniți cu Roma, în staulul Bisericii strămoșești, a devenit o realitate și un fapt împlinit în zilele fericitei păstoriri și cu ajutorul Patriarhului Unificării bisericești. Aceasta este una din cele mai mari fapte bisericești ale timpului nostru, care crează aureolă istorică în jurul înfăptuitorilor ei.

O altă mare faptă a arhipăstoririi I. P. S. Patriarh este organizarea și dinamizarea epocalei acțiuni bisericești pentru pace. În această mare problemă I. P. S. nostru Păstor are o activitate și o atitudine categorică și constantă, convins fiind că prin aceasta slujește vieții, împlinind un comandament evanghelic și testamentul Mântuitorului. Clerul Bisericii dela supremul conducător până la ultimul slujitor din cel mai ascuns ungher al Țării românești, după pilda I. P. S. Patriarh, formează azi o mare armată a păcii și a salvării ei. Cu tot entuziasmul și sinceritatea, Biserica prin clerul și credincioșii ei este alături de frontul luptătorilor popoarelor. Nu există azi biserică în țara noastră, în care să nu răsune glasuri și îndemnuri de pace, nu există cleric care în conversațiile sale cu credincioșii să nu amintească de binefacerile muncii pașnice, de necesitatea menținerii și instăpânirii păcii și despre primordia războaielor aducătoare de pustiri de moarte. De altfel și Sf. Sinod al Bisericii noastre a venit înțelegându-se în ajutorul

Praznicul vieții

Învierea Domnului este praznicul vieții. Ea este praznicul vieții pentru că Învierea lui Hristos înseamnă biruința vieții asupra morții, prin care biruința se încununează toată lucrarea Mântuitorului din cursul existenței Lui pământești și se face început existenței Lui veșnice.

De fapt Iisus Hristos, ca Dumnezeu, este viața însăși: „El era viața”, cum zice Ap. Ioan și izvorul oricărei vieți, căci „toate printr'ansul s'au făcut” (Ioan 1, 3—4). El este viață divină, viață veșnică, viață fără de început și fără sfârșit. Luând chip de om, viața cea veșnică s'a intrupat în viață omenească, viața absolută s'a îmbrăcat în viață relativă. De ce? Tocmai pentru ca să elibereze pe om de sub stăpânirea păcatului și a morții ca să elibereze viața omenească de sub robia morții. Căci cu adevărat omul a văzut în moarte un dușman (cf. I Cor. 15, 20), cel mai redutabil dușman al vieții, care nimicește viața aceasta, îi stinge năzuințele și-i oprește realizările. De aceea viața ridică mereu val după val — generații după generații — care trec mereu peste pragul morții, ca să se lovească iarăși de el — și astfel viața e în necontenită luptă cu moartea, pe care vrea s'o biruiască. De aceea una din năzuințele omului este și aceasta: de-a împinge hotarele vieții cât mai departe, dacă ar fi posibil de-a ajunge la o viață fără de moarte.

Și iată tocmai aceasta este vestea pe care a venit să ne-o aducă Hristos prin Învierea Sa: că moartea a fost înghițită de viață, că viața este atotbiruitoare. Însuși faptul că Dumnezeu care este viața, s'a intrupat și a trăit ca un om, este dovadă despre valoarea pozitivă pe care El o acordă vieții omenești. Viața Lui a fost viață divin-umană, viață în care se împletește divinul cu umanul, și în această viață El a cunoscut ce este tihna căminului părintesc, bucuria și osteneala muncii, mulțumirea prieteniei, întristările neînțelegerii, singurătatea și viața în mijlocul mulțimilor, mâncarea și băutura, veselie nuntii și a cinei împreună cu cei iubiți ș. a. — adică a cunoscut cele ce țin de anii vieții noastre din pruncie până la maturitate și prin aceasta a arătat că toate acestea au o valoare pozitivă. El a trăit simplu ca un om simplu și a primit bucuriile vieții cu toată simplitatea, afară de păcat.

credincioșilor, trimțându-le prin pastoralele citite în biserici, sfătuirii și îndemnuri neînțelese la lupta pentru pace.

I. P. S. Patriarh a reușit să stabilească raporturi de sinceră colaborare și de armonie cu Conducerea Patriei noastre, care a oferit Bisericii și tuturor cultelor o deplină libertate de manifestare și de orientare a credinței religioase, Biserica oferindu-și toată contribuția ei la realizarea marilor înfăptuiri sociale și obștești din țara noastră. Pentru toate lucrurile mari înfăptuite în Biserica credinței noastre, I. P. S. Patriarh Justinian se poate numi cu drept cuvânt Patriarhul marilor reforme și înnoiri bisericești.

Am amintit numai câteva din marile reforme înfăptuite în timp l celor 5 ani de păstorire arhierască a Părintelui Duhovnicesc al Bisericii noastre, datorită spiritului organizator și plin de inițiativă al celui de al III-lea Patriarh. La acest sărbătoresc popas, clericii și credincioșii de pretutindeni, înconjoară cu dragoste și recunoștință pe I. P. S. Patriarh pentru tot ce a înfăptuit în ogorul bisericesc și se roagă Domnului pentru sănătatea și îndelunga viațuire a I. P. S. Sale, pentru binele Bisericii și al credincioșilor ei.

Pr. N. POPESCU-DOBRIENI

Viața Lui este viață omenească, însă netulburată de viforul păcatului.

Pe de altă parte, El s'a pus în slujba vieții. Căci El este slujitor al vieții nu al morții. El „a venit ca lumea viață să aibă”. Desigur este vorba în primul rând aici despre viața spirituală nouă, pe care o dăruiește tuturor celor ce cred într'ansul. Păcatul este moarte pentru suflet, precum fapta cea bună viață. Și toată lucrarea lui Iisus este să trezească din somnul păcatului, să deștepte din moartea păcatului sufletele celor păcătoși și să le aducă la viața cea nouă, la viața care zămislește facerea de bine. Că el a venit pentru cei păcătoși, pentruca ei să renască la viață. Astfel vedem cum face din pescari apostoli, din vameși ucenici, din păcătoase mironosițe, din rob ai păcatului sfinți. Toți aceștia primesc o nouă viață, devenind fii ai lui Dumnezeu după har. Și semnul acestei înnoiri este: iubirea. „Noi știm că ne-am mutat din moarte la viață — zice Sf. Ap. Ioan — pentruca iubim pe frați” (Ep. I C. 3, 14). Iubirea lui Hristos i-a trezit la viață și viața aceasta se arată în iubire. „Căci după aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei de veți avea dragoste între voi” zice Mântuitorul către apostoli (Ioan 13, 35).

Iisus Hristos a trăit o viață fără de păcat, al cărei centru a fost iubirea. De aceea El a dăruit și dăruiește tuturor celor ce cred într'ansul această viață, eliberându-i de moartea păcatului și punând în centrul vieții lor iubirea. Prin puterea lui Hristos, credincioșii renasc la o viață spirituală nouă.

Dar Mântuitorul nu prețuiește numai viața spirituală, ci și viața trupului. Intruparea însăși e dovada acestei prețuiri. Iar cei 33 ani de viață — cu toate bucuriile și întristările ei — sunt de asemenea o mărturie în acest sens. El participă la viața celorlalți; se bucură de ospitalitatea altora, merge la nuntă, se întristează de moartea lui Lazăr ș. a. El se bucură de vederea unei vieți plene, atât sufletești, cât și trupești. De aceea vindecă pe cei bolnavi și face ca orbii să vadă, schiopii să umble, surzii să audă, paralizicii să se ridice, îndrăciții să revină la viața normală etc. (cf. Mat. 11, 5). În toate acestea El se arată a fi în slujba vieții, a unei vieți sănătoase, a unei vieți depline, neciuntite de infirmități trupești sau de boală. El vrea ca omul să fie întreg și la trup, să fie deplin sănătos și să aibă o viață fără boală și fără infirmități. El vrea să elibereze viața de slăbiciune și durere, care sunt „solii morții” în sânul vieții.

Mai mult: El înviază morții. Impresionat de durerea părinților, El readuce din moarte la viață pe tânărul din Nain și pe fiica lui Iair; impresionat de durerea surorilor și de moartea prietenului Său Lazăr, El îl recheamă din mormânt la lumina vieții. Astfel Iisus se arată dușman al morții și slujitor al vieții. El nu vrea ca tinerețea să fie înghițită de moarte, ci vrea ca tot omul să fie viu, ca viața „să trăiască” cât mai mult.

Iată dar lupta pe care a dus-o Iisus împotriva morții și pentru viață; împotriva morții sufletului și pentru viața lui; împotriva morții trupului și pentru viața lui. El este viața cea veșnică. El e viață divin umană și El stă în slujba vieții, devenind izvor de viață spirituală și fizică pentru toți cei ce cred într'ansul.

Ar fi suficiente aceste elemente din viața lui Iisus, ca să ne dăm seama că El este de partea vieții și luptă pentru desăvârșirea ei.

Prin Învierea Sa, Mântuitorul însă arată viața biruitoare și peste moarte. Trupul Lui, cuprins de răceala morții, înviază, devenind părtaș la viața cea veșnică. De aceea asupra Lui moartea nu mai are putere; El este fără de moarte. De astă dată nu moartea a avut ultimul cuvânt, ci viața: mormântul s'a dovedit izvoritor de viață. Prin aceasta Hristos „s'a făcut începătura celor ador-

(Continuare în pag. 4)

Biserica Ortodoxă Română în lupta pentru pace

Lupta pentru pace constituie una din misiunile căreia Biserica Ortodoxă Română i s'a consacrat dintru început cu toată convingerea și cu tot elanul. De ce? Pentru că a socotit că lupta pentru pace face parte integrantă din însăși misiunea ei de propoveduire a Evangheliei lui Hristos. Biserica trebuie să fie propoveduitoarea păcii între popoare. Căci Hristos a venit în lume ca „Domn al Păcii” și a înlemnit Biserica Sa „ca împărăție a păcii”, trimițând pe apostoli și pe urmașii lor să fie vestitori ai păcii, pe steagul căruia este scris: „Pe pământ pace, între oameni bunăvoie”. Însăși lucrarea de mântuire a sufletelor credincioșilor nu se poate realiza decât în climatul păcii, care e condiția necesară a oricărei activități creatoare.

Deci lupta pentru pace a Bisericii noastre isvorește din însăși misiunea ei religioasă, din însăși învățătura lui Hristos, pe care o mărturisește. Putem spune cu I. P. S. Mitropolit Nicolae de Crulji că „creștinul, care nu este în frontul păcii nu înțelege esența creștinismului”, pentru că creștinismul este religia păcii.

Dar lupta pentru pace a Bisericii Ortodoxe Române isvorește și din patriotismul ei, din dragostea ei de țară și popor. Biserica Ortodoxă Română cuprinde credincioși din sânul poporului român, legați de țara aceasta și de viața cea nouă pe care și-o făurește poporul muncitor. Ea este alături de popor în munca lui pentru întărirea Patriei și în lupta lui pentru apărarea păcii. Pacea este bunul cel mai de preț, condiția necesară pentru ca activitatea creatoare a poporului să poată înălța marile construcții ale socialismului, clădind o Patrie minunată și înfloritoare. Biserica își aduce colaborarea sa la această gigantică operă pașnică și luptă alături de popor pentru pace, pentru o viață mai bună.

Isvorită din conștiința religioasă și din patriotismul Bisericii noastre, lupta pentru pace a ei, ia diferite forme și utilizează diferite mijloace.

Amintim aici numai câteva din realizările Bisericii Ortodoxe Române în lupta pentru pace. Pe plan extern Biserica Ortodoxă Română a luat parte la Consfătuirea pan ortodoxă din 1948, care a lansat un Apel pentru pace către toți creștinii: a încheiat în 1950 o alianță cu Biserica Ortodoxă Rusă, pentruca ambele Biserici să lucreze de comun acord întru apărarea păcii; a semnat în 1951 Apelul către creștinii din lumea întreagă pentru apărarea păcii, împreună cu Biserica ortodoxă din Siria, Rusia, Georgia și Bulgaria; a participat la Congresele internaționale ale Partizanilor Păcii, manifestându-și adevărată față de lupta lor pentru pace și susținând Apelul dela Stockholm pentru interzicerea armei atomice și Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri etc.

Pe plan intern, Biserica noastră activează în armonie cu celelalte culte. De aici chemările tuturor cultelor către credincioșii lor din 1950, 1951 și 1952, ca să devină luptători activi pentru pace, să semneze Apelul pentru interzicerea armei atomice și Apelul pentru un Pact al Păcii între cele 5 mari puteri, să muncească și să lupte pentru întărirea Patriei, să aleagă în Marea Adunare Națională pe cei mai

buni fii ai poporului muncitor și cei mai vajnici luptători pentru pace etc. Colaborarea aceasta a cultelor în lupta pentru pace s'a arătat nu numai în aceste consfătuiri pe țară, încheiate prin chemări către credincioși, ci și în consfătuirile interconfesionale din raioane, unde se realizează un fructuos schimb de experiență și o rodnică unitate a tuturor cultelor în cauza păcii.

Activitatea proprie a Bisericii Ortodoxe Române s'a arătat în Hotărârile și îndrumările Sf. Sinod, în Pastoralele și îndrumările Ierarhilor, în lucrarea clerului și credincioșilor. Într'adevăr Sf. Sinod a adresat în 1950 clerului și credincioșilor o chemare ca să participe activ la lupta pentru pace. De atunci Sf. Sinod n'a încetat să cheme pe preoți și credincioși ca să sprijinească Apelurile Consiliului Mondial al Păcii și toată lupta pentru pace ce se desfășoară în țara noastră. În sesiunea din Iunie 1952, Sf. Sinod a luat noi hotărâri de intensificare a luptei pentru pace, pentruca fiecare preot și fiecare credincios să devină un luptător activ pentru pace. În Pastoralele lor, Ierarhii Bisericii noastre au ridicat glas puternic pentru pace, îndemnând pe credincioși să contribuie cu toate forțele lor la apărarea păcii. Revistele Patriarhiei și ale Mitropoliilor și îndrumătoarele pastorale tratează deasemenea problema și realizările luptei pentru pace. Iar preoțimea noastră în marea ei majoritate face parte din Comitetele de luptă pentru pace, în cadrul cărora activează cu bune rezultate. Pe de altă parte se folosesc toate mijloacele, pentru a intensifica lupta pentru pace, conform îndrumărilor Sfântului Sinod: rugăciunea pentru pace, predici și cuvântări despre lupta pentru pace, răspândirea broșurilor și chemărilor pentru apărarea păcii, colaborarea cu organele locale ale puterii de stat în lucrările de folos obșteșc, sprijinirea inițiativelor Guvernului și muncii poporului pentru construirea socialismului în țara noastră, munca de lămurire dela om la om ș. a. Credincioșii Bisericii noastre participă activ la lupta pentru pace și la opera constructivă a poporului muncitor.

Astfel Biserica Ortodoxă Română, atât pe plan extern, cât și pe plan intern, își împlinește misiunea ei de a lupta pentru pacea a toată lumea, pentru care se roagă în fiecare zi. Ea înțelege că pacea nu se cerșește, ci se cucerește, nu se așteaptă, ci se impune prin lupta unită a tuturor. Ea adaugă forțele sale tuturor oamenilor cinstiți, ca umăr la umăr cu ei să-și aducă partea sa de contribuție la biruința păcii în lume. Pe calea aceasta nu există oprire: lupta trebuie continuată cu elan sporit până când pericolul unui nou războiu va fi definitiv înlăturat și pacea va stăpâni în lumea întreagă. Aceasta este voința popoarelor, care s'a manifestat într'un mod grandios la marele Congres al popoarelor pentru apărarea păcii ce s'a ținut la Viena în Decembrie 1952; acesta este și angajamentul de luptă al Bisericii noastre.

Clerul și credincioșii sunt convinși că forțele păcii vor fi biruitoare — căci de partea lor este voia lui Dumnezeu și sutele de milioane de oameni ai muncii, luptători hotărâți pentru pace.

Pentru aplicarea minimelor agrotehnice

Anul trecut în Aprilie s'a publicat Hotărârea Guvernului cu privire la introducerea minimelor agrotehnice precum și o broșură cu regulile întocmite de Ministerul Agriculturii în vederea aplicării acestei Hotărâri. Lucrările agrotehnice prevăzute în aceste minime sunt obligatorii pentru toate gospodăriile agricole. Ele au și fost larg popularizate și aplicate încă de anul trecut. Primind ajutor din partea Statului în seminte selecționate, găsind la cooperative unelte de care au nevoie, folosind mașinile și tractoarele S.M.T., fiind îndrumați de tehnicieni și agronomi și aplicând minimele agrotehnice, țărânii cu gospodării mici și mijlocii și în special gospodăriile agricole colective și-au ridicat productivitatea muncii și au ajuns să albească o producție agricolă mai mare decât în anii precedenți. Dacă țărâna muncitoare rămânea la înapoiatele mijloace de lucru a pământului, la deprinderile agriculturii „patriarhale” — recolta ar fi rămas tot așa de mică, încât nu și-ar fi putut acoperi nici nevoile proprii. Sub regimul de democrație populară însă problema ridicării producției agriculturii este o problemă de Stat; ea e una din condițiile esențiale ale ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii și ale întăririi industriei socialiste, care este aprovizionată astfel cu materiile prime necesare. De aceea Guvernul a stabilit aceste minime agrotehnice, a căror aplicare e obligatorie, ca să ridicăm agricultura la un nivel mai înalt. Hotărârea Guvernului și broșura Ministerului Agriculturii arată amănunțit lucrările agricole obligatorii și cum să fie executate, începând cu desmărginirea și terminând cu recoltarea și depozitarea spre păstrare a culturilor principale de cereale, leguminoase, oleaginoase, textile industriale, alimentare și furajere. Neaplicarea acestor minime agrotehnice cauzează pierderi mari de recolte și produse agricole. Despre roadele aplicării metodelor agrotehnice avansate vorbesc însăși rezultatele din numeroasele gospodării agricole colective, întovărășiri agricole și gospodării mici și mijlocii țărănești, care au respectat întocmai îndrumările date și au dobândit plusuri de recoltă de 500—1500 kg. la hectar. Aceste rezultate arată în chip evident însemnătatea aplicării minimelor agrotehnice atât pentru Stat, cât și pentru țărânii muncitori. Pentru Stat — pentru că se mărește producția, pentru țărânii muncitori — pentru că li se măresc veniturile. E falsă părerea că țărânii muncitori țin morții la „ce a moștenit”, adică să lucreze așa „cum a apucat din bătrâni” și deci că ar fi refractari față de metodele de lucru avansate. Dimpotrivă, țărânii muncitori sunt dornici să-și perfecționeze munca și să dea astfel roade din ce în ce mai bogate și aplică cu însuflețire metodele agrotehnice avansate, convingși fiind că în felul acesta contribuie la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, la înmulțirea veniturilor proprii și la întărirea Patriei.

De aceea, pe baza succeselor dobândite în anul trecut, învățând și din rezultatele bune și din slăbiciunile existente în munca de răspândire și aplicare a minimelor agrotehnice, anul acesta trebuie continuată cu elan munca de lămurire pentru aplicarea și mai exactă a tuturor lucrărilor agrotehnice avansate nu numai de către gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole — ci și de către toți țărânii muncitori cu gospodării individuale. Desigur în această muncă sarcina principală o au tehnicienii secțiilor agricole și ai S.M.T. și Sfatului Popular. Dar și preoțimea e chemată să-și dea contribuția sa. Preotul trebuie să cunoască bine Hotărârea Guvernului și broșura Ministerului Agriculturii, să-și însușească toate cunoștințele necesare aplicării minimelor agrotehnice, să le aplice în propria lui gospodărie și să sfătuiască pe credincioșii de a le aplica întocmai.

Aplicând minimele agrotehnice, țărâna muncitoare asigură o recoltă îmbelșugată și în acest an, pentru creșterea bunăstării a poporului muncitor, pentru întărirea Patriei și a frontului păcii în lume.

Pentru înflorirea orașelor noastre

Cu un entuziasm deosebit au primit oamenii muncii din țara noastră Hotărârile C. C. al P. M. R. și ale Consiliului de Miniștri R. P. R. din 13 Noembrie 1952 cu privire la:

1. Construcția și reconstrucția orașelor și organizarea activității din domeniul arhitecturii; 2. Planul general de reconstrucție socialistă a orașului București; 3. Construirea metro ului din orașul București.

„Desvoltându-se anarhic — zice Hotărârea — după interesele înguste ale burgheziei și moșterimii, orașele din țara noastră prezentau un izbitor contrast între cartierele bogate ale claselor dominante și cartierele sărace, în care oamenii muncii trăiau în mizerie, în case dărăpănate, fără apă, canalizare și lumină”. Pe de altă parte în arhitectură s'a adoptat servil moda caselor-cuții din Apus, neglijându-se tradiția artistică a poporului nostru. Acum însă când construcțiile se fac pentru poporul muncitor, e nevoie să se pornească la construcția și reconstrucția orașelor noastre după planuri de sistematizare, care să prevadă dezvoltarea lor armonioasă pe baze științifice. „Idea conducătoare a întregii activități de arhitectură și construcții în R.P.R. — zice Hotărârea — trebuie să fie grija stalinistă față de om, creându-se centre populate și orașe socialiste, care să asigure cele mai bune condiții de existență pentru oamenii muncii și satisfacerea maximală a necesităților lor zilnice de trai”. Aceste construcții trebuie să fie în același timp opere de artă, care să exprime „conținutul bogat de idei al epocii de făurire a socialismului în forme noul, elaborate pe baza prelucrării creatoare a moștenirii arhitecturii clasice, a marilor realizări ale arhitecturii sovietice... și a celor mai bune tradiții artistice ale poporului român”.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestui plan mareț, s'a hotărât înființarea: Comitetului de Stat pentru Arhitectură și Construcții al Consiliului de Miniștri; a funcțiunii de arhitect șef al orașului, care conduce secțiunile de arhitectură și sistematizare de pe lângă Sfaturile Populare Regionale și Orașenești; a Institutului pentru proiectarea orașelor și construcțiilor publice și de locuit (I.S.P.R.O.R.); a Institutului de Arhitectură; a Uniunii Arhitecților din R.P.R. etc. De pe acum vedem în minte orașele viitorului apropiat, orașe înfloritoare, cu străzi și bulevarde largi, cu parcuri și grădini, cu clădiri publice monumentale, cu case spațioase, care să asigure oamenilor muncii o viață demnă și civilizată.

În ce privește Capitala, „pentru a asigura îmbunătățirea condițiilor de viață a oamenilor muncii și pentru transformarea Capitalei Patriei noastre într'un oraș frumos, demn de epoca eroică de construire a socialismului și comunismului”, s'a hotărât „să se treacă la elaborarea pe baze științifice a planului general de sistematizare și reconstrucție socialistă a orașului București, întocmit pentru o perioadă de 15—20 ani”. În cadrul acestui plan se va crea „o soluție arhitecturală de ansamblu a Capitalei, bazată pe menținerea sistemului actual radial-inelar al străzilor principale, cu îmbunătățirea și reconstrucția rețelei de străzi și piețe”, realizându-se „dealungul magistralelor și în piețele orașului ansambluri și clădiri monumentale”, care să exprime idealul mareț ale epocii de făurire a socialismului; se va construi un metro (cale ferată electrică subterană), care „va lega principalele centre și raioane ale orașului și va fi cel mai bun și mai ieftin mijloc de transport al oamenilor muncii din Capitală” și ale cărui stații vor fi „opere arhitectonice de înaltă valoare artistică”; se va transforma râul Dâmbovița într'un râu navigabil, cu port fluvial la intrarea în oraș a Canalului

București—Dunăre, iar chefurile lui vor fi lărgite și împodobite cu grădini și peluze de arbori și flori și cu un sistem de ansambluri complexe de clădiri publice monumentale și de locuit; se va lichida contrastul dintre centru și periferii, prin ridicarea nivelului cartierelor mărginașe la nivelul celor din centrul orașului; se vor pune în valoare monumentele istorice și de arhitectură, precum și elementele de frumusețe naturală (ape, păduri, plantații etc.); se vor crea noul parcuri, grădini, square-uri, spații verzi legate într'un sistem unitar și continuu, ca să fie ca un rezervor de aer curat și proaspăt pentru oraș și locuri de joc pentru copii și recreație pentru oamenii muncii; se vor amplasa rațional, instituțiile culturale, sociale, publice și de deservire a cartierelor de locuințe pentru nevoile populației muncitoare; se vor scoate din Capitală industriile vătămătoare din punct de vedere sanitar, periculoase în ce privește incendiile sau care degradează terenul de construcție; se va crea o zonă de păduri și parcuri în jurul Capitalei, precum și o zonă de rezervă pentru viitoarele construcții, se va desvolta în zona preorășenească industria de deservire a nevoilor populației și o bază agricolă pentru aprovizionarea populației cu legume și fructe; se vor desvolta transporturile comunale și feroviare (troleibuze, autobuze, taxiuri, tramvale, electrificarea rețelei de căi ferate) și rețelele de alimentare cu apă, energie electrică, energie termică, gaze, radioficare și telefoane; se vor reface pavajele și se vor asfalta magistralele și piețele principale etc.

Pentru conducerea generală a lucrărilor de întocmire a proiectului general de sistematizare și reconstrucție a Capitalei s'a înființat o Comisie sub conducerea d. Prim-ministru Gh. Gheorghiu-Dej, chează sigură că planul acesta se va realiza. Schița proiectului va fi gata în termen de un an.

În privința Metro-ului, lucrările de organizare a șantierului vor începe în cursul acestui an, iar lucrările de construcție vor începe în anul 1954.

Astfel Bucureștii vor avea cu adevărat înfățișarea pe care trebuie s'o aibă Capitala unei țări libere și fericite, va fi un oraș frumos care va exprima măreția epocii eroice de construire a socialismului.

Pentru această uriașă operă de construcție și reconstrucție a Bucureștilui și orașelor noastre să devină realitate e nevoie de luptă și munca hotărâtă a întregului popor muncitor, de contribuția activă a fiecărui om al muncii. Ea este cauza întregului popor. De aceea și prețimea este chemată să contribuie, alături de toți oamenii muncii, la realizarea acestui țel mareț, la făurirea orașelor înfloritoare, în care oamenii muncii să aibă parte de toate bucuriile unei vieți îndestulate și fericite. Să răspundem cu cinste acestei chemări!

Praznicul vieții

(Urmare din pag. 2)

miți”; că dacă El a înviat și noi vom învia. „Căci trebuie ca acest trup stricacios să se îmbrace în nestricăciune și acest trup muritor să se îmbrace în nemurire”, exclamă cu entuziasm Sf. Ap. Pavel. Atunci — când vom învia toți — moartea „vrăjmașul cel din urmă” se va nimici și se va împlini ceea ce s'a scris: „Înghițitu-s'a moartea în biruință. Unde îți este moarte boldul?” (I Cor, 15, 20—23, 26, 53—55).

De aceea Învierea Domnului este praznicul vieții, al biruinței vieții asupra morții.

Ce obligații ne impune Învierea — ca praznic al vieții. Desigur în primul rând, ca să prețuim viața — așa cum a prețuit-o Hristos — s'o

prețuim ca pe un dar al lui Dumnezeu. Să prețuim viața proprie, dar și viața semenilor noștri, viața poporului.

Prețuirea vieții înseamnă apărarea și ocrotirea ei împotriva oricărei amenințări. Această apărare și ocrotire începe odată cu apariția ei ca germene în sânul matern și se continuă cu viața copiilor, a tinerilor și a tuturor oamenilor. Drep-tul la viață aparține tuturor. El trebuie să aparțină Cel mai crunt dușman al vieții — în acest sens — este războiul. De aceea a apăra viața înseamnă a lupta pentru pace, a lupta împotriva ață-tătorilor la războiu, a lupta alături de sutele de milioane de oameni cinstiți pentru ca pacea să înfrângă războiul și viața să înflorească biruitoare sub zările păcii.

Dar prețuirea vieții înseamnă totdeauna lupta pentru o viață mai bună, mai fericită. Ce viață e aceea, care crește în cocioabele mizeriei, sub apăsarea exploatarea capitaliste? — O viață de chin, ca o moarte lentă, de zi de zi, de clipă de clipă. O viață în care — asemeni lui Iov — îți blestemi clipa în care te ai născut. O viață care îndeamnă la revoltă, la luptă, ca să frângi lanțurile oprimării. Căci viața este forță de expansiune: ea nu poate sta oprită sub zodia întunerecului și a mizeriei: Ea cere lumină și belșug. De aici lupta milioanele de exploatați împotriva exploatarea lor, lupta lor pentru libertate, pentru o viață nouă, mai bună și fericită.

Această viață mai bună și mai fericită și-o construim sutele de milioane de oameni ai muncii din lagărul socialismului, democrației și păcii. Legea fundamentală a orânduirii socialiste este satisfacerea maximală a nevoilor materiale și culturale ale societății; scopul producției socialiste este omul cu nevoile lui materiale și culturale. Totul slujește omului muncitor ca el să și făurească o viață cu adevărat fericită. De aici grija de sănătatea lui, ca să se bucure de un trup viguros, neslăbănogit de boli și neciuntit de infirmități. De aici grija de ridicarea nivelului lui de trai: locuința, îmbrăcăminte, alimentație, ș. a. De aici grija pentru ridicarea nivelului lui cultural. Omul muncitor participă astfel la toate bunurile culturii și civilizației și se bucură de o viață plină, îmbelșugată, fericită. Pentru această viață el muncește cu elan, cu eroism. Această viață el este în stare s'o apere cu toate puterile sale împotriva uneltirilor.

Preoții și credincioșii noștri trebuie să fie — și sunt — alături de cei ce apără viața împotriva războinicilor semănători de moarte, alături de cei ce muncesc și luptă pentru o viață mai bună și mai fericită, împotriva oprimatorilor vieții. Ei știu că Hristos i-a chemat spre a fi în slujba vieții nu a morții, în slujba unei vieți plene nu a unei vieți ciuntite, slăbănogite. De aceea ei vor lupta — și luptă — alături de sutele de milioane de oameni ai muncii pentru viață, pentru fericirea vieții. Luptând să-și înnoiască viața în duhul lui Hristos, să se elibereze din moartea păcatului și să aducă roadele Duhului, credincioșii trebuie să fie elemente active în munca întregului popor — pentru viața cea nouă, îmbelșugată și fericită. În felul acesta, ei știu că își împlinesc datoria nu numai pentru viața pământească, ci și pentru viața cea veșnică, biruitoare peste moarte pentru totdeauna.

Învierea Domnului este Praznicul vieții, al vieții care a biruit moartea și o biruiește mereu.

Ea ne aduce aminte că Iisus Hristos a slujit vieții și că și noi — cei ce credem într'ansul — suntem chemați a fi în slujba vieții și a lupta pentru viața cea nouă alături de oamenii muncii din toată lumea. Numai așa vom putea cânta cu deplină bucurie: „Hristos a înviat din morți — cu moartea pe moarte călcând și celor din mor-mânturi viață dăruindu-le!”

T. R

ANUNȚ

Începând cu data de 10 Iunie a. c. numărul Contului nostru de virament la Banca R. P. R. Sibiu, este 060006. Sumele cuvenite Arhiepiscopiei se vor vira în noul Cont.

Casa de Ajutor reciproc are Contul 070046.